

Selfie

Hoofdstuk 1

‘Britt!’

De stem van mijn moeder klinkt van onderaan de trap. Ik doe nog even alsof ik haar niet heb gehoord, want ik heb helemaal geen zin om naar beneden te gaan. Ik heb eindelijk na twee dagen een idee gekregen hoe ik mijn tekening moet afmaken en nu wil ik doorgaan. Dat heb ik soms. Dan ben ik bezig met een tekening, maar lukt het voor geen meter. Nu had ik bijvoorbeeld een paard getekend dat in het maanlicht stond, maar het leek nergens op. Ineens bedacht ik dat ik het licht niet met potlood moest tekenen, maar met waterverf. Het wordt veel mooier, maar het is nog niet klaar en...

‘Britt!’ Mijn moeder roept opnieuw en nu harder.

‘Wat is er?’ vraag ik met tegenzin.

‘Kom even naar beneden!’

Ik kijk spijtig naar de verf en veeg dan mijn handen af aan een oude theedoek. Met een zucht sta ik op. Het is bijna vijf uur ’s middags en ik had me er juist op verheugd dat ik nu lekker met mijn tekening aan de slag kon, omdat ik mijn huiswerk al af heb. Ik hoop niet dat mijn moeder heeft bedacht dat we ergens naartoe moeten.

‘Ik kom eraan’, zeg ik, terwijl ik de deur van mijn kamer opendoe en de trap afloop. ‘Wat is er?’

Mijn moeder staat op me te wachten in de hal. ‘Kom even mee naar de kamer.’

Ik loop achter haar aan. Ze doet zo geheimzinnig dat ik nu toch wel nieuwsgierig word. In de kamer zie ik mijn vader zitten. Dat is echt vreemd, want mijn ouders zijn gescheiden en ik ben woensdag al bij hem geweest.

Tot en met maandag ben ik bij mijn moeder en het is niet bepaald zo dat mijn ouders voortdurend bij elkaar langsgaan. Als ze dat doen, hebben ze binnen de kortste keren ruzie. ‘Wat doe jij hier nou, pap?’ vraag ik verbaasd.

‘We hebben iets voor je.’

Nu valt het me pas op dat mijn moeder staat te grijnzen.

En mijn vader ook. Op de salontafel ligt een klein pakje.

Het lijkt wel alsof ik jarig ben, maar dat ben ik niet.

Ik ben twee maanden geleden twaalf geworden.

‘Wat is dat?’ vraag ik, terwijl ik naar het cadeautje kijk.

‘Voor jou.’ Mijn moeder pakt het op en geeft het aan me.

‘Omdat je zo’n goed rapport hebt.’

‘Echt waar?’

‘Ja. We vinden het knap dat je zulke goede cijfers hebt gehaald, ondanks...’

Ze haalt even haar schouders op, kijkt naar mijn vader en dan weer naar mij. ‘Ondanks alles, zeg maar.’

Ze bedoelt: ondanks de scheiding, maar om een of andere

reden wil ze dat woord nooit zeggen. Ze denkt dat ik

dat moeilijk vind om te horen, maar dat is niet zo. Ik vind

het heus niet leuk dat mijn ouders niet meer bij elkaar zijn,

maar ik vond het ook niet leuk dat ze altijd ruzie hadden.

Eigenlijk vond ik dat veel erger dan dat ik nu in twee huizen

moet wonen. En trouwens, vlak voor de zomervakantie

vertelden ze dat ze uit elkaar zouden gaan

en het is nu al oktober. Ik begin eraan te wennen.

‘Nou, maak open.’ Mijn moeder overhandigt me het pakje.

Het is rechthoekig en voelt stevig, als karton.

Heel even denk ik aan iets wat het zou kunnen zijn,

maar dat zet ik snel weer uit mijn hoofd. Ik wil dolgraag

een echte iPhone, maar volgens mijn moeder ben ik daar

te jong voor. Wat natuurlijk onzin is,

want ik ben zo’n beetje de laatste in de klas

met zo’n oude telefoon, die de hele tijd uitvalt

en waar je ook geen updates meer mee kunt doen.

Voorzichtig peuter ik het plakband los.

Ik ben helemaal zenuwachtig.

‘Scheur het gewoon open’, zegt mijn moeder,

die op mijn vingers staat te kijken, maar dat doe ik niet.

Ik vind dat zonde, want het zit in mooi glinsterpapier

en dat kan ik gebruiken voor een tekening. Als ik er figuren

uitknip en die oplak, kan ik eromheen tekenen. Dat heb ik laatst ook gedaan met stof en het effect was heel gaaf. Eindelijk heb ik het pakje open. Voorzichtig haal ik het papier eraf. Mijn hart slaat ineens over, ik kan het bijna niet geloven. Ik knipper een paar keer met mijn ogen. ‘Is het echt een iPhone?’ vraag ik, hoewel dat gewoon op het doosje staat.

‘Ja’, verklaart mijn moeder lachend. ‘Dat is een iPhone.’ Ik laat het pakpapier op de grond vallen en hou met trillende handen het witte, rechthoekige doosje vast. Het is een gloednieuwe, wat ontzettend gaaf is, want bijna iedereen die ik ken heeft een oude van z’n vader of moeder gekregen.

‘Maak snel open!’ roept mijn moeder.

Voorzichtig trek ik het deksel van het doosje. Het voelt allemaal zo gaaf en nieuw. Er zit zelfs nog een plasticje over de telefoon. Voorzichtig haal ik het toestel eruit en trek het plastic eraf.

Ik bekijk de telefoon aan alle kanten. Het is een zilverkleurige iPhone 5 en hij glimt helemaal.

Er zitten ook geen krassen op, zoals op de telefoons van Sascha en Jitske. Die hebben allebei de oude Samsung van hun vader gekregen. Die van Sascha is zelfs zo oud dat ze hem zo ongeveer de hele dag aan de lader moet hebben, net als de telefoon die ik tot nu toe had.

‘We hebben nog iets voor je’, zegt mijn vader. Nu pas zie ik dat er inderdaad nog een cadeautje op tafel ligt. Snel maak ik het open. Het is een hoesje, zwart met witte stippen, dat ik om mijn iPhone heen doe.

Mijn iPhone, wat klinkt dat goed! Ik wil meteen Sascha en Jitske bellen om te vertellen wat ik heb gekregen.

Mijn vriendinnen zullen het geweldig vinden. Maar dan bedenk ik dat ik natuurlijk veel beter WhatsApp erop kan installeren, zodat ik ze op die manier kan laten weten wat een geweldig cadeau er vandaag op me lag te wachten.

Ze zullen niet weten wat ze zien!

‘Kom, dan zetten we hem aan’, zegt mijn moeder. ‘Dan kun

jij over een kwartier al aan de slag, denk ik.'

'Is er nog koffie?' vraagt mijn vader, die met zijn lege kopje opstaat van de bank. Mijn moeder kijkt even naar hem, maar negeert zijn vraag. Dan loopt hij zelf maar naar de keuken en even later hoor ik de machine pruttelen.

Mama kijkt chagrijnig.

Dat is echt ingewikkeld aan die hele scheiding.

Ze kunnen gewoon niet normaal doen tegen elkaar.

Ik kan prima zelf heen en weer tussen het huis van mijn vader en dat van mijn moeder, wat ons oude huis is.

Papa woont nu maar tien minuten verderop. Als ik naar tekenles ga, ben ik langer onderweg. Maar in het begin vonden ze allebei dat ze me moesten brengen naar het huis van de ander. Ik probeerde dat altijd te voorkomen, want ze kunnen gewoon echt niet normaal tegen elkaar doen. Toen mama me een keer naar papa bracht, vroeg hij haar niet binnen. Kregen ze op de stoep ruzie omdat zij vond dat hij dat wel had moeten doen.

De keer erop vroeg hij het wel, maar toen was het ook niet goed omdat hij geen koffie had gemaakt. Ik begrijp soms niks van die ruzies, ik hoop altijd maar dat ze elkaar uit de weg gaan, want dan hebben we er allemaal het minste last van. Nu heb ik gezegd dat ik liever in mijn eentje heen en weer fiets tussen hun huizen en dat lijken ze goed te vinden. Ze waren in elk geval al weken niet bij elkaar geweest, tot vandaag dan.

'Ik heb voor jou al een account aangemaakt, zodat je telefoon geïnstalleerd kan worden', zegt mijn moeder.

'Het is niet de bedoeling dat je allemaal apps gaat kopen. Jouw account is gekoppeld aan mijn creditcard, dus ik kan zien wat je doet.'

'Maar je mag wel Snapchat, hoor', zegt mijn vader meteen.

'Natuurlijk mag je gewoon meedoen met je vriendinnen.'

Mijn moeder sluit even haar ogen.

'Goh, bedankt Gerard', zegt ze,

maar ik kan aan haar stem horen dat ze geïrriteerd is.

‘Wat nou?’ vraagt mijn vader. ‘Dat hebben we toch afgesproken? Het is juist leuk voor haar.’

‘Hartstikke leuk, maar ik dacht dat we eerst de regels zouden uitleggen. Nu kom jij er meteen als Sinterklaas doorheen.’

Mijn vader sluit even zijn ogen en schudt zijn hoofd.

Hij zegt niks, maar de spanning hangt zwaar in de lucht.

Ik wou dat hij naar huis ging.

‘Wat ik dus zeggen wilde,’ zegt mijn moeder tegen mij,

‘is dat je er niet zomaar apps op mag installeren.

En ook op social media moet je...’

‘Mag ik op Facebook?’ Ik val vandaag van de ene verbazing in de andere. Hoewel zo’n beetje iedereen in de klas allang op Facebook en ook op Instagram zit, mocht ik dat tot nu toe niet van mijn ouders. Dat vonden ze niet nodig en ook gevaarlijk. Dat laatste is echt overdreven, maar ja, volgens Sascha is dat gewoon iets wat ouders niet begrijpen.

‘Ja, dat mag’, zegt mijn moeder. Ze lacht. ‘Dat was de tweede verrassing.’

Ik gil van blijdschap. Daarna omhels ik eerst mama

en dan papa, die nog net op tijd zijn koffie neer kan zetten.

‘Ik ben echt zo blij!’ roep ik uit. ‘Ik ga meteen een profiel aanmaken!’

Terwijl mijn moeder mijn nieuwe telefoon installeert, ga ik op haar laptop aan de slag. Ik heb al heel vaak op Facebook gekeken hoe je een account aanmaakt, maar ik heb het dus nog nooit gedaan.

Op de site vul ik mijn gegevens in en upload een profielfoto.

Ik hoef niet lang na te denken over welke foto het moet worden, want die heb ik natuurlijk al een keertje uitgezocht.

Als ik alles heb ingevuld en de foto heb geüpload,

ben ik klaar. Ik voel me heel stoer als ik daarna op Facebook kijk en mijn naam en foto zie staan. Meteen zoek ik

al mijn vriendinnen op en stuur ze een vriendschapsverzoek.

Binnen een minuut krijg ik bevestiging dat Sascha

mijn verzoek heeft geaccepteerd. Dat is ook niet zo vreemd, want zij zit zo'n beetje boven op haar telefoon.

‘Oké, hij doet het’, zegt mijn moeder. ‘Ik heb Snapchat, Facebook en Instagram er ook meteen opgezet.’

Ik reik naar de iPhone, maar ze houdt hem omhoog zodat ik er niet bij kan. ‘Er zijn dus wel een paar regels waar je je aan moet houden.’

‘Oké.’ Ik wil alles wel beloven als ze me nu maar snel mijn nieuwe telefoon laat uitproberen.

Mijn moeder kijkt naar mijn vader.

‘Doe je ook nog mee?’ vraagt ze, ineens weer met irritatie in haar stem. ‘Of mag ik de regels in mijn eentje doornemen?’

Mijn vader kijkt op alsof hij even heel ergens anders was met zijn gedachten. Hij zat trouwens ook op zijn telefoon.

Mijn moeder vindt het heel vervelend als hij dat doet.

Toen ze nog bij elkaar waren, hadden ze daar vaak ruzie om.

‘Nee Britt, je moeder heeft gelijk’, zegt papa nu echter. ‘Er zijn regels.’

‘Ten eerste willen wij de wachtwoorden van je social media-accounts’, zegt mijn moeder.

‘En we willen ook vrienden met je worden op Facebook, zodat we zien wat je daar doet. Maar we zullen nergens op reageren en je privacy respecteren.’

Dat laatste zegt ze ineens heel officieel.

Ik knik en haal mijn schouders op. ‘Oké.’

Mijn moeder kijkt naar mijn vader. Die moet even nadenken, maar zegt dan: ‘We willen dat je je bewust wordt van de gevaren op internet. Er zijn heel veel mensen die zichzelf anders voordoen dan ze zijn. Als iemand zegt dat ze een meisje van veertien is dat een vriendinnetje zoekt, is het meestal een vieze, oude man, die...’

‘Gerard.’ Mijn moeder rolt met haar ogen.

‘Wat?’

‘Kun je het even normaal uitleggen?’

‘Wat is nou het probleem?’ Mijn vader begint ook geïrriteerd te raken. ‘Als je het allemaal zo goed weet,

waarom voer je dan niet gewoon dit hele gesprek zelf?’
‘Omdat we het samen zouden doen, weet je nog.
Zodat Britt weet...’
‘Britt zit ernaast, hoor’, zegt mijn vader
en hij kijkt naar mij. ‘En Britt is helemaal niet dom.
Als we het haar uitleggen, begrijpt ze echt wel dat mensen
zich op internet anders voordoen dan ze zijn.’
‘Ja, maar je hoeft het toch niet over vieze, oude mannen
te hebben? Wat is dat nou weer voor vooroordeel?’
Ik dwaal af met mijn gedachten. Dat doe ik altijd als papa
en mama weer eens een discussie hebben.
Ik wil het eigenlijk niet horen, omdat het vaak over mij gaat.
Of niet echt over mij, maar het heeft wel met mij te maken.
Mama zei ook een keer dat ze onder andere zijn gescheiden
omdat ze verschillend aankijken tegen de manier
waarop ze mij moeten opvoeden. Natuurlijk zei ze dat niet
tegen mij, maar ik hoorde het haar zeggen tegen Francine,
haar vriendin die hier heel vaak komt.
Ik schrok echt van die opmerking. Later heb ik nog aan mama
gevraagd of ze echt vanwege mij zijn gescheiden,
maar daar schrok zij dan weer van. Toen zei ze natuurlijk
dat dat niet zo was en vroeg ze hoe ik daarbij kwam.
Ik zei dat ik dat had gehoord toen Francine er was,
maar mama kon zich daar niks van herinneren. Dat vond ik
wel raar, maar ik had geen zin om er verder over te praten.
Ik hoop sowieso de hele tijd dat Francine op een dag gewoon
niet meer langskomt, want ik vind haar niet zo leuk.
Of misschien vind ik mama niet leuk als Francine er is.
Ze gaan dan altijd wijn drinken en hoe meer ze dat doen,
hoe harder ze gaan praten. Dan kan ik ze verstaan
als ik op de overloop sta. Als ze komt ga ik altijd
op mijn kamer zitten, zodat ik hun gesprek
niet hoef te horen.
‘Waar het om gaat,’ zegt mama nu, ‘is dat je voorzichtig
moet zijn op internet, Britt. Je weet inderdaad nooit
wie er precies aan de andere kant van de lijn zit. Ik wil
in elk geval niet dat je via internet afspreekt met mensen

die je niet kent.'

'Mam', zeg ik, maar ik maak de zin die ik wilde beginnen niet af. Ze weet blijkbaar niet dat we het op school allang hierover hebben gehad. Een meisje uit de derde had een keer via internet afgesproken met iemand die ook nog in een andere stad woonde en toen was ze bijna door die man meegenomen. Althans, ik geloof dat dat het verhaal was. In elk geval heeft mevrouw Wagenaar van maatschappijleer er toen een hele les aan gewijd.

Dat was heel grappig omdat mevrouw Wagenaar ongeveer honderd jaar oud is en volgens mij zelf geen idee had waarover ze het had, maar afgezien daarvan was het natuurlijk wel goed om het erover te hebben in de les. Zelf denk ik dat het allemaal wel meevalt met die gevaren op internet. Ik ben ook helemaal niet van plan om te gaan chatten met mensen die ik niet ken,

want daar lijkt me geen klap aan.

'En ik wil het ook weten als er volgens jou kinderen via internet worden gepest', gaat mijn moeder verder.

'En als je er zelf mee te maken krijgt natuurlijk.

Want cyberpesten is heel erg. Als er iets gebeurt, dan moet je het tegen mij of tegen papa zeggen en kunnen wij maatregelen nemen.'

Ze kijkt me aan. 'Begrijp je dat?'

Ik knik. Volgens Sascha is het helemaal niet vreemd dat volwassenen zo ingewikkeld doen over het internet. Dat komt omdat ze oud zijn, zegt zij. En omdat ze zelf zijn opgegroeid toen er nog helemaal geen internet was. 'Goed.' Mijn moeder glimlacht. Ze houdt nog steeds mijn nieuwe telefoon in haar hand, maar overhandigt die nu aan mij.

'Hier is dan je eigen iPhone, lieve Britt. Ik hoop dat je er heel veel plezier van zult hebben.'

Ik pak de telefoon aan alsof het een breekbaar glazen beeld of zoiets is. Hij is zo mooi, echt niet normaal.

Ik aai met mijn vinger voorzichtig over het schermpje, druk op de knop om hem te activeren en wacht dan

tot het scherm weer donker wordt.

Mijn hart klopt helemaal in mijn keel, zo blij ben ik.